

Deze tentoonstelling van BREEDBEELD, in het kader van het fotofestival Lens op de Mens in Pelt, focust op de menselijke grillen en bevraagt onze condition humaine doorheen de lenzen van negentien fotografen.

De tentoonstelling is tweeledig. Voor het eerste luik zet BREEDBEELD vier voormalige sprekers van BREEDBEELD in gesprek in de kijker. Sebastian Steveniers zoomt met zijn reeks Sumadija in op een magisch-realistische wereld in Servië. Stephanie Vandeput gaat dan weer op zoek naar de hyperrealiteit van Baudrillard in de pretpark-achtige geconstrueerde wereld van een cruise schip. Met Notes on Kitsch zet Vandeput humor lijnrecht tegenover melancholie. Pas Macabre van Clara Hanssens schetst situaties die gebaseerd zijn op grillige beelden uit de media en die op het eerste zicht angstwekkend lijken. Haar foto's zijn esthetisch, evenwichtig, maar ook rumoerig met een toon van onderliggend gevaar. Kristin Van den Eede, de laatste fotografe binnen het eerste luik van de tentoonstelling, poogt met Wat Blijft herinnering vast te houden en met haar lens de mens te redden van de vergetelheid.

De zoektocht naar de esthetiek van het vergankelijke zet zich voort in het tweede luik van de expo, samengesteld vanuit een open call, die de eerder verborgen kanten van de mens onthult. De expo vindt plaats in een zwarte zaal die, zoals de 'black box' alle gegevens van een vliegtuig registreert en bewaart, verschillende kanten van de mens en de menselijke grillen omhult. Via hun 'lens op de mens' bevragen de geselecteerde fotografen de menselijke conditie elk op hun eigenzinnige manier.

Eigen aan de mens is bijvoorbeeld de neiging zich anders voor te doen dan hij in werkelijkheid is. Sommige fotografen spelen met dit gegeven en zetten de mens op een humoristische wijze dierenmaskers op (Ton Dirven). Anderen gaan dit juist 'ontmaskeren' en stellen onze verlangens en naaktheid op oprechte manier centraal (Neoza Goffin). Deze aanhoudende beweging van onthullen en verhullen vormt de rode draad van deze tentoonstelling, naast

terugkerende thema's als liefde (Marko Van der Steenhoven), humor (Ton Dirven), lichamelijkeheid (Nora Mecibah, Neoza Goffin), surrealisme (Marie-Thérèse Willemsen, Niyana Khamouli, Jeffrey De Keyser) en herinnering (Guido Van den Troost).

De wortels van het medium fotografie liggen in de drang om niet enkel de mechanismen van de wereld en de mens (wetenschappelijk) te begrijpen, maar liggen ook in de strijd tegen onze eigen vergankelijkheid.

Letterlijk uitgelopen figuren verbeelden hoe onze herinnering en beelden onderhevig zijn aan ruis (Guido Van den Troost) en vervaagende menselijke schaduwen doemen op doorheen de tentoonstelling (Viviane Decock, Eddy Verloes, Dimitri Lefere). Sommige fotografen maken de tegenbeweging en zoemen juist in op de mens. Een lichaamsdeel wordt zo een pars pro toto voor een hele persoonlijkheid (Annick Timmermans). Zo kan een beeld van enkel handen het verhaal van deze mens vertellen (Tom Herbots, Ilja Vandenbroucke, Eddy Verloes).

Even belangrijk als wie we zijn is de invloed die we op anderen en op de aarde achterlaten. Als we verdwijnen blijft er een afwezigheid achter, getekend door onze aanwezigheid, zoals een voetdruk op de aarde de herinnering van de voet achterlaat (Sam Vanoverschelde). We verwelkomen u dan ook om door deze tentoonstelling te dwalen en te ontdekken wat deze fotografen u zullen nalaten.

Yirka De Brucker

Deelnemende fotografen: Viviane Decock, Jeffrey De Keyser, Ton Dirven, Neoza Goffin, Clara Hanssens, Tom Herbots, Niyana Khamouli, Dimitri Lefere, Nora Mecibah, Sebastian Steveniers, Annick Timmermans, Ilja Vandenbroucke, Kristin Van den Eede, Guido Van den Troost, Stephanie Vandeput, Marko Van der Steenhoven, Sam Vanoverschelde, Eddy Verloes, Marie-Thérèse Willemsen. Gecureerd door Yirka De Brucker.

BREED BEELD IN GESPREK MET CLARA HANSSENS

BREEDBEELD in gesprek fotografen Lens op de Mens

Clara Hanssens - Pas Macabre

Het project Pas Macabre schetst situaties, gebaseerd op grillige beelden uit de media, die op het eerste zicht angstwekkend lijken. De beelden zijn esthetisch, evenwichtig, maar tegelijk ook rumoerig, alsof er gevaar dreigt, terwijl men steeds blijft voelen dat het in een studio geregisseerde taferelen zijn.

BREED BEELD IN GESPREK MET KRISTIN VAN DEN EEDE

BREEDBEELD in gesprek fotografen Lens op de Mens

Wat Blijft is een poging om de tijd stop te zetten en herinneringen vast te houden. De beelden kijken achter het gelaat van de individuen, vervormen hen, redden hen van de vergetelheid. Tegelijk is er steeds het besef dat dit een verloren strijd is. Alles gaat voorbij. De gezichten zijn versteend in de tijd, de verhalen zijn opgeborgen. Wat blijft is een zoektocht naar de schoonheid van het vergankelijke, tijdloos en herkenbaar.

BREED BEELD IN GESPREK MET STEPHANIE VANDEPUT

BREEDBEELD in gesprek fotografen Lens op de Mens

Stephanie Vandeput - Notes on Kitsch: Cruise (2011-2019)

Stephanie Vandeput haar Lens op de Mens is er eentje van kitsch, glamour en glitter en een zoektocht naar wat er achter deze wereld schuilgaat.

In haar reeksen Notes on Kitsch staan grappig en glossy lijnrecht tegenover droevig en melancholisch. Humor vormt een belangrijk onderdeel van haar werk. Vandeput vertelt verhalen zonder moraliserende toon en met een knipoog om zo de toeschouwer aan te zetten tot kritisch denken.

Bij de documentaire Cruise, een reeks waar ze reeds een decennium aan werkt, ligt de nadruk op een wereld die gecreëerd wordt om de reële wereld te vergeten. Vakantiegangers worden ondergedompeld in een pretpark van eten en amusement. De toeristen, decors en strandbeelden geven de kijker een glimp van de kitsch en de surrealistische wereld van cruiseschepen.

BREED BEELD IN GESPREK MET SEBASTIAN STEVENIERS

Sumadija (2014)

Twaalf jaar geleden werd Sebastian Steveniers uitgenodigd op het huwelijk van een vriend in Servië. Het land en zijn bewoners lieten hem niet meer los.

Het enige wat ik wist over Servië: dat er oorlog was geweest en dat er veel gangsters vandaan kwamen. Maar die vier dagen voor en na het trouwfeest van mijn vriend maakten een blijvende indruk. De mensen leken onaangeraakt, puur. Ze spraken geen woord Engels en toch sloten ze mij in hun armen.

Het land bleef me intrigeren. Voor deze reeks vloog ik in 2014 gedurende een jaar heen en weer. In totaal heb ik er zo'n vier maanden gewoond. Ik sliep in het huis van mijn beste vriend in Kragujevac, de hoofdstad van Sumadija. Gaandeweg begon ik deel uit te maken van het traditionele leven daar.

In Sumadija, Centraal-Servië, zijn de mensen zo goed als zelfvoorzienend. Landbouw is de grootste bron van inkomsten. De streek staat bekend voor haar natuur en bergen. Toch in het land zelf, want toerisme is er niet. Niet één West-Europeaan ben ik er tegen het lijf gelopen. De invloed van buitenaf is verwaarloosbaar.

Soms heeft Sumadija iets van een sprookjesachtig decor met alledaagse elementen in verwerkt. Een magisch-realistische wereld waar ik als buitenstaander mocht op toekijken.

Foto 1: BALLOONS

Foto 2: CAR

Foto 3: CARPETMAN

Foto 4: FOUNTAIN

Foto 5: GRAVES

Foto 6: LEKA

Foto 7: RABBITS

Foto 8: TRUCKHOUSE